

Událost – vnitřní struktura

Pod „událostí“ budeme mít vždycky na mysli takovou „část“ („složku“ apod.) všeobecného dění, která má nějaký počátek, průběh a konec, které sice často nelze zpředměnit (myšlenkově uchopit jako předmět), ale které jsou subjektem události (resp. událostí jakožto subjektem) integrovány v jednotu. Proti převažující tradici musíme pamatovat na to, že všechno, co v průběhu události již nastalo, zůstává nějak (tj. něco z toho) „při tom“, co se v jejím rámci děje právě nyní, a dále že „při tom“, co se v jejím rámci děje právě nyní, je – ovšem nějak jinak – také něco z toho, k emu má teprve dojít. Ani v jednom případě tedy neplatí, že to, co z události (jako celku) již proběhlo, „prostě není“, a ovšem ani to, že „prostě není“ to, co z události (jako celku) ještě neproběhlo. A právě zde musíme dát pozor na to, abychom třeba to, co z události ještě nenastalo, „prostě“ považovali za „kauzálně“ již nějak „dané“, dopředu rozhodnuté; a stejně tak nesmíme to, co již proběhlo, považovat za něco jednou nastavšího a proto pevného. Tak jako z toho, co z události už nastalo, „přetrvává“ jen něco, a to díky „paměti“ (a to nejen paměti této události, nýbrž také díky paměti jiných událostí vně, pokud došlo k výkonu nějakých akcí navenek), tak je také jen něco rozvrženo či rozvrhováno z toho, k čemu v událostním dění teprve má dojít (a možná vskutku dojde).

(Písek, 121029-3.)